

Въ това време пристигна Тарасовѣтъ полкъ съ Товкача; набраха се до четире хиляди души. Имаше много доброволни, които сами безъ канене се дигнаха, штомъ чуха каква е работата. Товкачъ донесе на синоветъ Тарасови благословія отъ старата имъ майка и съкому по една кипарисна икона отъ Межигорский киевски мѣнастиръ. Покачиха си на шипѣтъ светитѣ икони и двата брата и замислиха се, като припомниха стара майка. Какво ли имъ пророкува и говори тая благословія? Благословія ли да побѣдятъ врага и да се върнатъ весели въ отечеството съ имане и слава и да ги воспѣватъ гусларегѣ, или... Но темно стои предъ човѣка онова, што го чака, като есена мъгла, кога се дигне отъ блато: безумно летатъ изъ нея нагоре надолу птицитѣ и драхнатъ съ криле, безъ да се познаватъ една друга въ очитѣ, гжлабицата — не види сакола, а саколѣтъ — гжлабицата, и никой не знае, колко далече лети отъ пагубата си...

Остапъ се зе веќе за работа и отишълъ бѣ отдавна при дружината си; а Андрей, безъ да знае сами отъ што, усѣнѣташе тежчина въ сърдцето си. Казацитѣ повечеряха; мръкна се веќе, лѣтна ношѣтъ презъ юлия обгърна въздухѣтъ; а той не отиваше при дружината, не лѣгаше да спи и гледаше оная на околѣ картина. На небото блѣштукаха съ тѣнъкъ и остъръ блескъ безъ брой звѣзди. Полето бѣ на далече захванато отъ распрѣснати по него кола съ катраницитѣ, замазани съ катранъ, съ съкакво благине, награбено отъ неприятеля. Край колата, подъ колата и по-далече отъ колата, насаждѣ се видѣха запорожци, размѣташе се по тревата. Кой турилъ подъ главата си човалъ, кой гугла, а кой лѣгналъ на другаря си: земи, та пиши картина. И съки казакъ си има при себе саблята, пушката, лулата съ кѣсо чибуче съ мѣдни пулове, желѣзни пробое и огнило. Тромавитѣ волове лежѣха, свиле крака подъ себе, на бѣли голѣми купове, а отдалече се чинѣше че сѣ сиви камѣне, разхвърляни по надолѣщата на полето. Изъ тревата отъ всѣ-странъ се разносѣше хръкане отъ заспалото войнство, а отъ полето му отговаряха конетѣ съ прѣхане, като че се сръдѣха, че сѣ спѣнати. А и при тая хубостъ на пошта имаше още едно нѣшто велико и страшно. Това бѣ зѣра отъ околнитѣ далечни мѣста, които догаряха. Въ едно мѣсто пламникѣтъ тихо се разстилаше по небото, а въ друго, като сръшне нѣшто, което лесно гори, та че отведнажъ се измѣне съ вихъръ нагорѣ и лети подъ самитѣ звѣзди, а откъснати отъ него